

Bana Aitsin

Sena Nur İymen

εpsilon®

Teşekkür

Öncelikle, bana her zaman destek oldukları için sevgili anne ve babama,

Hayatım ve kitabımla ilgili her konuda her an yanımda olan ablalarım; Hatice Gülen ve Özlem Karaca'ya,

Adeta abilerim olarak hayatıma giren ve her konuda yardımcım olan enişterim; Fatih Gülen ve Kubilay Karaca'ya,

İki yıl boyunca sürekli kitaptan bahsedip bıktırana kadar konuştuğumda bile bana katlanan, motivasyonumu artıran sevgili arkadaşlarım; Gizem Bahar ve Yasemin Abdullahoğlu'na,

Her zaman yardımcım olup yazamadığım anlarda bana en iyi dost olan, soru ve sorunlarıma çare olan sevgili dostum Su Sesim Şahin'e,

Kitabımın hazırlık aşamalarında benden zamanını ve yardımını esirgemeyen Elif Şatoğlu'na,

Siteyi kurarak, ben ve benim gibi birçok insanın kendisini keşfetmesini sağlayan, yazmayı sevdiren saygıdeğer Wattpad ailesine,

Wattpad sitesinde kitabımı okuyan, oy veren, değer-

lendiren ve yorumlarını benden esirgemeyen çok değerli okuyucularına,

Ve en önemlisi, bana güvenip beni aileye katan Epsilon Yayıncılık'a,

Sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Giriş

Her zaman olduğu gibi yine onu görmüştüm ve koşarak uzaklaşmışım oradan. Üniversiteyi kazandığım ilk yıl, okula başladığımın ikinci haftasında, çıkma teklifi etmişti. Ama kabul etmemiştim, şimdi ise kabul etmememin cezasını çekiyorum. Ona hayır cevabını verdikten sonra bana, “Cehennemi yaşamaya hazır ol!” demişti.

Ve şimdi yaşadığım şey tam olarak buydu, cehennem. Aslında çok yakışıklıydı Ayaz, ama ondan deli gibi korktuğum için kabul etmemiştim teklifini. Okula ilk geldiğim gün hep bana bakmıştı, ama bakışlarındaki soğukluk ve sertlik, bende, onun yanından koşarak uzaklaşma hissi uyandırmıştı. İki hafta boyunca nereye gitsem onu görmüştüm ve bana bakışlarını. Bugün de bana teklif etmişti ama kabul etmemiştim.

Asıl korkum, ondan kaçamayacağımı bilmek. Her ne kadar ona hayır desem de, onun izni olmadan adım dahi atamıyorum.

Kahvemi içerken yine o gün geldi aklıma, bana teklif ettiği gün. Sınıftan çıkmış, yurda doğru yürüyordum. Arkamdan bana seslenmişti:

“Hera...”

Sesini duyduğum anda vücudumdaki bütün kanın çekildiğini hissetmişim, sesi bile korkmama yetiyordu. Yavaşça arkamı dönmüştüm.

“Efendim,” demiştim.

“Yaklaş konuşacağız,” demişti. Yavaş adımlarla yanına gitmiş, tam karşısında durmuştu.

“Ne konuşacağız?” demiştim. Ama tam gözlerime baktığı için sesim titremişti.

“Bundan sonra benden kaçmayacaksın, haberim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın, benimsin ve ona göre davranacaksın,” demişti.

Aslında tam olarak teklif etmemiş, emrivaki yapmıştı. Her ne kadar bu sözlere sinirlenip ters cevap vermek istesem de, yapabileceklerinden korktuğum için daha olumlu cevap vermişim. Çünkü bir hafta önce kantinde arkadaşlarımla otururken kantine gelmişti, gözleri beni bulduğunda oturduğum masaya baktı ve yumruklarını sıktı. Sinirlenmişti! Ama neye sinirlendiğini anlamamıştım. Sonra, hızlı adımlarla yanımıza gelip bir saattir şakalarıyla bizi gülme krizine sokan Can’ın boğazına yapışıp onu yere atmış ve üstüne çıkarak yumruklamaya başlamıştı. Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu ve ben de ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Can bayıldıktan sonra Ayaz ona bir-iki kere daha vurup ayağa kalkmış, bana dönüp herkese beni göstermişti. Sonra da, “Bu kızın yanına, kız veya erkek kimse yaklaşmayacak. Eğer yaklaşan olursa, kız veya erkek fark etmez, öldürürüm,” demişti.

Ve ben bunları hatırladığım için ona ters cevap vermekten korkuyordum. Bunun için sadece, “Hayır,” demiştim.

Ve oradan koşarak uzaklaşmıştım. Ama hayatımın hatasını yaptığımı bilmiyordum. Arkamdan bağırarak, “O zaman cehennemini yaşamaya hazır ol!” demişti.

O günden sonra beni takip etmeye başlamıştı. Nereye gitsem birkaç adım arkamdan geliyordu ve hiç gizlenmek gibi bir derdi yoktu. Yurdumun önüne kadar geliyor, sabaha kadar beni bekliyor ve ben çıkınca da beraber okula gidiyorduk. Daha doğrusu, ben önden gidiyor, o arkadan beni takip ediyordu. Tam anlamıyla psikopattı ve ben onun olduğumu biliyorum!

Hera Kaya

Bugün üniversitenin ilk günü ve ben çok heyecanlıyım. Uludağ Üniversitesi! Aslında hep İstanbul istemiştim ama kısmet değilmiş demek ki. Bu arada ben Hera Kaya, uzun siyah saçlarım, kahverengi gözlerim ve esmerliğimle gayet sıradan bir kızım ve hayatım boyunca unutamayacağım bir aşk yaşamadım. Yani, sıradan bir lise hayatım oldu, zaten fazla arkadaş çevresi olan popüler kızlardan olamadım hiçbir zaman. Ve göze batmayı da hiç sevmem. O yüzden, ilk dersten geç kalmak istemediğim için erkenden uyandım. Rutin işlerimi hallettikten sonra, en sona saçlarımı bıraktığım için aynanın karşısına geçtim. Uzun siyah saçlarımı topladığım zaman kötü duracağını düşündüğüm için kalın maşa yaptım. Zaten kalın maşa bana en yakışan şeydir. Saçlarımı hallettikten sonra üzerime tozpembe, bilekte biten bir kot ve üzerine kot gömlek giyip kollarını kıvırdım. Babetlerimi de giydikten sonra hazırdım.

Ekonometri bölümü okuduğum için matematik dersine girmiştim. Ve tanışma faslı gibi bir şey olmadığı için,

hoca kısa bir konuşmanın ardından derse başlamıştı. İlk otuz dakikasını dinlesem bile sonradan sıkıldığım için dersi dinlemeyi bıraktım ve yanı başımda uyuyan çocuğu gördüm. O kadar komik gelmişti ki, bunlar lisede kalmamış mıydı ya?! Zaten çocuk da rahat edemeyip kafayı kaldırdı. En sonunda göz göze geldik ve bana göz kırptı. Esmer olduğum için hiçbir zaman kızarmasam da, o an utancımдан ölebilirdim. Hemen başımı çevirdim. Zaten o da anladı galiba, çünkü sırtımaya başladı. Sonra da biraz daha yanıma yaklaşıp, “Selam ben Can,” dedi.

“Ben de Hera,” dedim.

“Tanıştığımıza memnun oldum Samara!” dedi.

“Samara?”

“Hani *Halka* filminde kız vardı ya... Saçları önde olan, aynı ona benziyorsun,” dedi ve kahkaha attı.

“Sağ ol ya!” dedim ve kalktım.

Sınıfın hangi ara boşaldığını anlamamıştım zaten, tam kapıyı açıp çıkıyordum ki biriyle çarpıştım. Siyah kot pantolon ve vücuduna yapışan beyaz bir badi giymişti, bütün kasları belli oluyordu. Hafif çıkmış kirli sakallar ve buz gibi bakan bir çift siyah göz. O gözlere bakınca bir süre ne diyeceğimi bilemedim, o kadar sert bakıyordu ki...

“Özür dilerim,” dedim.

O sadece baktı ve koşar adım yanından ayrıldım ama o gözlerin benden ayrılmadığını biliyordum.

Koridorda ilerlerken nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece onun bakışlarının benim üzerinde olmasının verdiği rahatsızlık vardı. Nedenini bilmiyorum ama ürkmüştüm o bakışlardan. Kantine gitmeye karar verdiğim için hızla yönümü değiştirdim ve sağa döndüm.

Kendi düşüncelerime dalmış ilerlerken, omzuma değen bir elle bakışlarımı oraya çevirdim. Can yanıma gelmişti. Sanırım biraz koşmuştu çünkü hızlı nefes alıp veriyordu. Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya başladım. O da konuşmayacağını anlamış olacak ki konuşmaya başladı.

“Üzgünüm, alınacağını düşünmemiştim, sadece şakaydı,” dedi.

Aslında haklıydı, sadece bir şakaydı ama lisede bu ve bunun benzeri bir sürü “şaka” duyduğum için artık sinirlerim bozuluyordu. Hem artık üniversitedeyiz, bazı şaka anlayışlarının değişmesi lazım, değil mi ama? Tabii bu düşüncelerimi karşında yaramazlık yapmış ve suçunu bekleyen çocuk gibi yüzüme bakan Can’a söyleyemedim.

“Bu tarz şakaları pek beğenmiyorum,” dedim biraz tebessüm ederek.

Can da hemen gülümseyerek, “Yeter ki sen iste esmerim, bir daha demem,” dedi.

İlk başlarda hafif tebessüm etse de, cümlesinin sonuna doğru otuz iki dişi görünüyordu. Aslında kızmam gerekirdi “esmerim” sözüne ama ona ısınmıştım, samimiydi en azından.

“Anladım, bana adımla seslenmeyeceksin. Peki o zaman kıvrıcık,” dedim.

Saçları kıvrıcık olduğu için böyle demiştim fakat ona yakışmıştı. O da benim söylediğim şeyi beğenmiş olacak ki sırtı ve, “Ben de bayılıyorum saçlarıma,” dedi.

Bu kadar özgüvenli ve şımarık olması ona çok başka bir hava veriyordu. Zaten bunu söyledikten sonra ikimiz de kahkahayı patlatmıştık. Kantine girip iki tane kahve aldık, cam kenarındaki bir masaya geçip oturduk. Bir yandan et-

rafı süzüyor, bir yandan da sohbetimize devam ediyorduk. Can masaya oturduğundan beri, geçen iki kişiden birine selam veriyordu. Ben de onunla aynı gün okula başladım ama bir çocuğun çevresine bak, bir de benim. Hoş benim çevrem Can'dan ibaret gerçi de, Can'ın böyle selam vermesi devam ederken bu duruma sinirlendiğimi fark ettim.

“Can, senle aynı gün okula başladık ama sen bu kadar kişiyle hangi ara tanıştın?” diye sordum.

Yalan değil, gerçekten merak ediyordum. Bu sorum üzerine arkasına yaslanarak bayağı bir kahkaha attı, bu aşırı tepkisini anlamayarak ayağına sert olmayan bir tekme attım. O da gülmeyi keserek bana baktı.

“Ben okula başladığımdan beri yurt ve okul arası mekik dokumuyorum çünkü. İnsanlarla tanışıyorum, eğer benle konuşmasaydın, şu an ben dahil hiçbir arkadaşım olamayacaktı,” dedi.

Her ne kadar bu sözlerine sinirlenmiş olsam da haklıydı Can. Yani sinirlenmem saçmalıktı ama ne yapayım ki, girişken bir insan olmadım hiçbir zaman ben.

“Haklısın ama girişken bir insan olmadım hiç,” dedim.

O da beni sessizce süzdü, bir süre sonra da, “Seni arkadaşlarımla tanıştırebilirim istersen,” dedi.

Aslında isterdim ama arkadaşlarının yanına gitmeye bile utanırdım ben!

“Şey, aslına bakarsan, yani ben...” Konuşamadım, neden bu kadar stres olduğumu bile bilmiyorum ama Can'la bile daha yeni tanışmıştım sonuçta.

“Tamam esmerim, anladım. Dört yıl boyunca yalnız takılıp gizemli kız olacağım diyorsun,” dedi.

“Of Can, saçmalama,” dedim. “Öyle bir isteğim yok.”

“Tamam o zaman güzellik, gel benimle,” diyerek ayağa kalktı.

Mecbur ben de onunla birlikte kalktım ve arkasından yürümeye başladım. Kantin bayağı doluydu, merdivenlere yakın olan iki kız ve üç erkeğin olduğu masaya gitti ve oturdu, ben de bir sandalye çekip yanına oturdum. Kızlardan kumral, uzun, düz saçları olanı yavaşça beni süzdü, sonra da Can’a dönerek göz kırptı. Can da önce bana döndü, sonra da masada bana dönmüş bakışları fark edip konuşmaya başladı.

“Arkadaşlar bu Hera, matematik dersinden arkadaşım,” dedi.

Sonra da sırayla tanıştırmaya başladı.

“Berk, Furkan, Yavuz, Yasemin, Gizem.”

Hepsiyle tanıştım. Beni szen kızın adı Gizem’miş ve Can’ın ikiziymiş. İkiiz olduklarını öğrendiğimde çok şaşırdım, birbirine benzemiyorlardı. Biraz oturup sohbet ettik, kızlarla çok iyi anlaşmıştım. Zaten Gizem, Can’la sadece arkadaş olduğumu öğrendiğinde çok şaşırdı. Hatta Can’ı bayağı sıkıştırdı “Âşık mısın?” diye.

Tabii böyle bir şey olmadığını anlayınca bana açıklamada bulundular. Can’ın şu ana kadar onlarla tanıştırdığı tek kız arkadaşıymışım. Tabii bunları duyunca gülmeye başladım. Benle birlikte hepsi gülmeye başladı. Glirken Can’ın dik dik birine baktığını fark ettim. Sınıftan çıkarırken arpıştığım çocuğa bakıyordu ama o, Can’a değil, bana bakıyordu. Onunla göz göze geldiğimde yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi ve bakışlarındaki sertlikten korkmaya başladım. Neden bana böyle baktığını anlayamıyordum. Sabahki olay yüzünden değildi, çünkü canını

yaktığımı zannetmiyorum. Sadece çarpışmayı, ben kendi düşüncelerime dalmış ve o çocukla bakışmayı sürdürürken, Gizem'in bana seslendiğini duydum ama ne dediğini anlamamıştım.

“Efendim?” dedim.

O da, “Siz tanışıyor musunuz?” diye sordu.

O çocuğa bakarak ben de, “Hayır, kim ki o çocuk?” dedim.

Bu sözüm üzerine masadaki herkes gülmeye başladı. Furkan, “Doğru demişsin Can. Bu kız cidden kimseyi tanımıyor, okulun sahibini bile,” dedi.

Kahkahalarının arasında ben bayağı şaşırılmıştım. Ne yani, o çocuk okulun sahibi miydi? Ama biz devlet okulundaydık. Buranın sahibi olmasına imkân yoktu. Yavuz benim şaşkın ve anlamamış yüz ifademden anlamış olacak ki açıklama yaptı.

“Furkan sahibi dediyse ciddi anlamda değil, sadece ona kimse karışmaz, hocalar da dahil. Zaten sizden büyük olduğu için buradaki herkesi tanır. Okuldan hiçbir kızla görülmemiş bu zamana kadar. Yanına gelenleri de geri göndermiş. Onun arkasından gaymiş diyen bir çocuğu döverek komaya soktu. Kimse de araya giremedi ve hocalar da ona hiçbir şey yapamadılar. Aksine, dayak yiyen çocuk okuldan atıldı. Sen de böyle onunla bakışınca merak ettik, tanıyor musun diye. Sonuçta onun gözlerine bakan tek kişisin!” dedi.

Duyduklarımınla bayağı şaşırılmıştım. O çocuk kimdi acaba? Neden ona karışamıyorlardı? Ve neden bana bakıyordu? Gizem'e doğru döndüm.

“O çocuğun adı ne?” diye sordum.

Yavaşça bana doğru eğildi, sanki başka birisinin duymasını istemiyormuş gibi sessizce kulağıma, “Ayaz Demir,” dedi.

Neden onun adını sessiz söylediğini anlamamıştım ama üstelemedim de. Bir şey dikkatimden kaçmamıştı.

“Ben onu tanımıyorum,” dediğimde Yasemin’in yüzünde oluşan gülümseme dikkatimi çekmişti. Galiba ondan hoşlanıyordu ya da telefonuyla uğraştığı için orada gördüğü bir şeye gülmüştü, açıkçası Yasemin uzun sarı saçları ve ela gözleri ile bana bin basardı. Yani Ayaz’ı beğenmiş olsa, onun karşısında hiç şansım olmazdı. Bu arada, masadakiler başka bir konu hakkında muhabbete başlamışlardı. Ayaz da bizim çapraz arka tarafımıza geçmişti. Yani, onu tam olarak göremiyorum. Hafifçe başımı çevirip baktığımda yine göz göze geldik, neden bana baktığını cidden anlamıyordum. Ama onda bir şey vardı. Nedenini bilmiyorum ama bende ona bakma hissi uyandırıyor. Zaten her baktığımda göz göze geliyorduk. Tam bir saat olmuştu ama diğer derse girmeme daha yarım saat vardı ve ben fazlasıyla rahatsız olmaya başlamıştım. Hem masadaki konuşmadan, yan masamızdaki 1.70 boylarında kızıl ve gerçekten fazla güzel olan kız hakkında konuşuyorlardı hem de sürekli göz göze geldiğim Ayaz’dan. Aslında o tarafa bakmasam onu görmezdim ama bana bakıp bakmadığını merak ediyordum, nedenini bilmiyorum ama onun bana bakması, beni korkutmasına rağmen içimde hiç bilmediğim duyguların da ortaya çıkmasına neden oluyordu. Çünkü daha önce hiç bakıştığım veya bana bakan birisi olmamıştı. Daha fazla oturmaya dayanamayıp ayağa kalktım. Tabii hiçbir açıklama yapmadan kalktığım için masa-

dakilerin bakışları bana döndü. Bir açıklama bekledikleri belliydi.

“Derse geç kalmak istemiyorum, hem belki kendi başıma bir arkadaş edinebilirim,” dedim. Çünkü onların derse girmek gibi bir fikirleri yoktu. İlk başta tebessüm olan gülmeleri kahkahaya dönüştü. Neden bu kadar güldüklerini anlamamıştım.

Can, “Tamam esmerim, git ve kendin gibi hanım hanımcık bir kız bul,” dedi.

Gülmelerinin nedenini anlamıştım. Ama ne yapayım yani, fazla popüler olan ortamlarda rahat edemiyorum. Çünkü arkalarından ne konuştuklarını biliyorum. Kaç yaşında olursak olalım, insanlar gıcık oldukları, hoşuna gitmeyen kişiler hakkında hep konuşur ve ben arkasından konuşulan bir insan olmak istemiyorum. Birisinin bana bakmasını da istemiyorum, sadece derslerime girmek, benim gibi birilerini bulup arkadaş olmak, zamanı geldiğinde de âşık olup evlenmek istiyorum. Masadan kalkıp üst kata çıkmaya başladığımda telefonumun çalmasıyla kendime geldim. Ablam arıyordu, canım benim ya onu çok özlemiştim, o benim her şeyimdi, her konuda ablamla konuşurdum. Annemle hep kavga ederdim ancak zamanla annemle de aram iyi olmuştu. Telefonu açtım.

“Ablaam...” dedim. Daha geveli üç gün olmuştu ama özlemiştim onu.

“Balım...”

“Seni çok özledim. Nasıl gidiyor evlilik?” Bu yaz evlenmişti ablam, yani daha bir-iki aylık evliydi.

“Gayet güzel gidiyor, senin nasıl geçiyor ilk günün?”

“Gayet iyi ablacım, sağ ol. Kapatmam lazım, şimdi derse gireceğim, öpüyorum çok,” dedim. Sınıfa girdim.

Sınıfa girdiğimde ders işlenmeye başlamıştı. En nefret ettiğim şey geç kalmak. Çünkü ben sınıfa herkesten sonra girmeye utanırım. Neden diye sormayın, kendimi bildim bileli böyle. Doğal olarak herkesin yüzü bana dönmüştü. Hoca da sert sert bana bakıyordu. Ne zoru var buradaki insanların benimle? Niye bana sert sert bakıyorlar? Bende bir sorun mu var diyeceğim ama yok. Hocanın hâlâ bana baktığını fark edince, “Özür dilerim,” dedim. Kahretsin, kekelemişim ve ne kadar gülünç görüldüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hoca biraz daha yüzüme baktıktan sonra, “Geç,” dedi ters bir şekilde. Sınıf amfi şeklindeydi, nereye otursam diye bakarken onunla göz göze geldim. Ama onunla nasıl aynı derse girebilirdim ki? Acaba yanlış sınıfa mı geldim derken, benle derse giren birkaç kişiyi gördüm. Doğru sınıftaydım ama onun burada ne işi vardı ki? Hem o benden büyüktü. Böyle düşünmeye devam ederken, ayaklarım benden istemsiz olarak onun iki sıra arkasına gitti ve tam olarak onun arkasına oturdum. Hâlâ nasıl aynı derse girdiğimizi düşünüyor ve onun sırtına odaklanmış şekilde bakıyordum. Sonra birden arkasını döndü ve göz göze geldik. Bir-iki saniye bana baktı, ardından yavaşça sıradan kalktı ve yanıma gelip oturdu. Hoca hâlâ ders anlatıyordu.

Ama sınıftakilerin gözleri bizim üzerimizdeydi. Onun yanıma oturması ve herkesin bana bakmasıyla terlemeye başladım. Terliyordum ama üşüyordum da, nasıl böyle oluyor ben de anlamış değilim fakat oluyordu. Ben bu kadar gerilmiş ve ondan biraz daha uzaklaşmak için sağa doğru kayarken, o da biraz bana yaklaştı. Neden böyle yaptığını anlamıyorum ama korkmaya da başlıyordum.

Yavaşça ona baktım, ben bu kadar kötü haldeyken, o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bütün sınıfın gözlerinin bizim üzerimizde olmasına rağmen hiç umursamamış ve gözlerini direkt bana dikmişti. Yine o sert ve anlamlandıramadığım şekilde bakıyordu. Bakışlarında hiç yumuşama yoktu. Sadece bitmez tükenmez kapkara bir kör kuyu, soğukluk ve sertlik vardı.

Dersin onuncu dakikasındaydık ama Ayaz hâlâ bana bakıyordu. Yavaşça başımı çevirip ona baktığımda çok sert baktığını gördüm. Sanki suç işlemişim ve beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Başımı tekrar defterime çevirdim ve sıranın üzerine koyduğu ellerine kaydı gözlerim. Ellerini yumruk yapmış, sıkıyordu. Bileklerinde beliren damarları görebiliyordum ve bende ki, zaten var olan korkum daha da artıyordu. Neydi bakışlarındaki gizem? Beni ürkek bir kelebek yapan... Ne hissediyordu? Bana bakışlarıyla anlatmak istediği neydi? Düşüncelerim beni iyice sessizliğe bürürken, hocanın sesiyle sıçradım, yutkundum ve hızlı bir şekilde toparlanıp uzun koridorda buldum kendimi. Adımlarım gittikçe yavaşlıyordu. Takip edilme hissiyle durdum ve yavaşça arkamı döndüm. Dönmemle soğuk, buz gibi bakışlarıyla beni ürkünün adam karşımdaydı. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir an nefesimin kesildiğini hissederken, gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Ben böyleydim işte, korkup ürktüğüm zaman küçük bir kız çocuğu gibi gözlerim doluyordu. İkimiz de sadece bakışlıyorduk. Onun konuşmayacağı belliydi ama bu sefer susamazdım. Yavaşça nefesimi dışarı verdim ve, “Neden beni takip ediyorsun?” dedim.

Derin bir nefes aldı ve hiçbir şey demedi. Biraz daha

bekledim, hâlâ karşımda duruyordu ama ben gövdesine baktığım için ne yaptığını göremiyordum. Sırtımdan bir damla ter akarken başımı yavaşça yukarı kaldırdım ve gözlerine baktım. Ama öyle bir bakıyordu ki, gözlerimi kaçırdım. Hâlâ karşılıklı durmuş, birbirimize bakıyorduk ve koridordaki birçok kişi de bize bakıyordu. Herkes suskundu, herhangi bir ses çıksa koridorda yankılanırdı herhalde, kimseden çıt çıkmıyordu.

Bakışlarımı tekrar Ayaz'a çevirdiğimde bir adım attı bana doğru. Böyle bir şey beklemediğim için hiçbir şey yapamadım. Geri bile gidemedim. Ama o bir adım daha attı ve aramızda yok denebilecek kadar bir mesafe bıraktı. Yavaşça elini kaldırıp çeneme getirdi ve yere doğru eğilmiş olan başımı yukarı kaldırdı. Ama ürktüğüm için gözlerine bakamamıştım. Hem de Furkan'ın söyledikleri geldi aklıma: “Şu zamana kadar hiçbir kızla görülmemiş. Yanına gelenleri de göndermiş, ona gay diyen çocuğu dövmekten komalık etmiş ve onunla göz göze gelen tek kızsın,” demişti. Bunlar aklıma gelince biraz daha ürktüm. Onun gözlerine bakan tek kızım! Gözlerine bakmadığım için biraz daha kaldırdı başımı. Ben de yavaşça gözlerine baktım ama onda hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ sert bakıyordu. Sonra yavaşça elini çenemden çekti ve yanımdan geçip gitti.

Hızla nefesimi dışarı verdim ve etrafıma baktım. Koridordakiler hâlâ bana bakıyorlardı. Onlara hızlıca göz gezdirip koridordan geçtim ve okuldan çıktım. Yürüyerek yurda gittim. Banyo yapmak istiyordum ama devlet yurdunda olduğum için istediğim zaman banyo yapmak gibi bir lüksüm yoktu. Daha doğrusu var ama sırayı beklemem

lazım. Odama girip bornozumu ve gerekli eşyalarımı alıp banyoya gittim. Şansıma fazla sıra yoktu, hızla duşumu alıp giyindim. Saçlarımı kurutmuyacaktım, odaya çıkıp oda arkadaşım Hatice'ye saçlarımı ördürdüm.

Cam kenarındaki küçük masaya kitaplarımı koyup oturdum. Biraz ders çalışsam iyi olacaktı. İlk konuyu okumaya başladığımda derste bana olan bakışları aklıma geldi. Sonra ön sıradan kalkıp yanıma oturuşu, çıkarken arkamdan gelişi ve koridordaki anlar. Bir türlü kendimi derslere veremiyordum. Biraz daha ders çalışmaya çalıştım ama çalışamayacağımı anlayınca uyumaya karar verdim. Zaten saat 22.45 idi, yatağa girip uzandığımda uyuyamadım, sürekli bugün olanlar aklıma geliyordu ve bakışları...

İnsan en sevdiği şarkıdan nefret eder mi? Emin olun ki, o şarkı alarm sesiye nefret eder. Her zamanki rutin işlerimi yaptıktan sonra dolabımı açtım ve en kısa zamanda alışveriş yapmam gerektiği gerçeğiyle karşılaştım. Neyse artık, beyaz bluzumla narçiçeği pantolonumu alıp uykulu uykulu giyinmeye koyuldum. Zaman, durmak bilmeyen bir yarış atı gibi akıp geçiyor. Çantamı hazırladıktan sonra tamamım. Kahvaltı alışkanlığım olmadığı için okulda bol sütlü bir kahve her zaman tercihimdir. Annem duymasın, bu alışkanlığımdan nefret eder kendileri, neymiş, kafam çalışmazmış. İyi de, ben kaymağın üzerine bal sürersem midem kendinden geçer. Üzgünüm anne, bu konuda sana katılmıyorum. Çantamı aldığım gibi dışarı çıktım. Hızlı hızlı yürürken yerin fayans olduğunu fark etmemle birlikte kaymam bir oldu ama düşmemiştim. Dirseğimde his-

settiğim eller düşmeme engel oldu. Başımı yavaşça arkaya çevirdiğimde Furkan'ın sırtmasıyla karşılaştım.

“Teşekkür ederim,” dedim. O da daha çok sırtarak, “Önemli değil ufaklık,” dedi ve gitti.

Ben de kahvemi alıp hızla kantinden çıkıyordum ki, masada ellerini yumruk yapmış Ayaz'ı gördüm ama bana bakmıyordu. Bunu daha fazla düşünmemeye karar vererek kantinden çıktım ve sınıfa doğru yürümeye başladım. Yürürken koridordaki insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Yasemin'in yanında gördüğüm uzun boylu sarışın güzel kız, Yasemin'e, “Bu kız da geldiği gibi Can'ı, Ayaz'ı, şimdi de Furkan'ı ayartmaya çalışıyor herhalde,” dedi.

Yasemin de, “Aman! O kıza kim bakar, ana kuzusu,” dedi ve güldü. Yasemin'den hoşlanmamam gerektiğini anlamıştım. Şu zamana kadar arkamdan konuşulanları takmadım, şimdi de kendini bir şey sanan birinin ardından konuşmasını takacak değilim. Onların yanından geçerken Yasemin'le göz göze geldim, bir de yüzüme gülüp yüzük dolu elini salladı. Takmadım, yanından geçip sınıfa girdim. Ortalarda bir sıraya geçip oturdum. Bu sefer Ayaz'ı görememiştim. Demek ki bir seferliğine gelmişti bizim sınıfa. Ama bunu da düşünmeyeceğim. Benimle konuşmayı sadece bakan birini düşünmeyeceğim! Can da yanıma gelip oturmuştu. Derste kısa konuşmalar ve şakalaşmalardan başka bir şey yapmamıştık. En sonunda okuldan çıkarken, bugün gerçekten yorulduğumu hissetmiştim. Ayaz'ı da sadece kantinde görmüştüm. Can birkaç kere onların yanına gitmem hakkında ısrar etse de kabul etmedim. Arkamdan konuşanların yanına gidemezdim. Zaten bu sayede bir arkadaşım olmuştu.

Kantinde kahvemi içerken yanıma oda arkadaşım Hati-

ce ve arkadaşı Ceren gelmişti. Beyaz tenliydi, siyah saçları vardı. O da, ben ve Hatice gibi doğal ve sıradan bir kızdı. Gerçekten ilk güne nazaran üniversitedeki ikinci gün güzel geçmişti. Hatice'yle beraber yurda geldiğimizde benim bilgisayarımın *Game of Thrones* izlemiştik. Aslında, Hatice'yle birçok ortak yönümüz varmış. Bugün konuşurken bunları da öğrenmiş oldum. Dizinin dördüncü sezonundan ilk dört bölüm izledikten sonra ikimizin de gözlerinden uyku akıyordu. Tabii Jaime'ye de küfrediyorduk. Sonra da yattık zaten.

Bu sabah diğer günlerden farklı olarak bağırs sesleriyle açtım gözlerimi. Bizim kızlar yine kavga ediyordu ve benim meraklı oda arkadaşım kapıya kulağını dayamış, onları dinliyordu. Bu görüntüye gülerek tuvalete gittim, saçlarım kabarmıştı ve cidden berbat duruyordu. Yapmak için hiç uğraşmayacaktım. Topuz yapıp tuvaletteki rutin işlerimi hallettikten sonra, giyinmek için dolabın karşısına geçtim. Kalın askılı, beyaz üzerine pembe tonlarının ağırlıkta olduğu çiçeklerle kaplı belden oturtmalı ve kalın pilelerle bollaşan dizüstü elbisemi giydim. Pembe babet ve çantamı alıp Hatice'nin hazırlanmasını bekledim. On dakika sonra yurttan çıkıp okula doğru yürümeye başladık. Dünün dedikodusuna ve hocalarla ilgili hoş sohbetimize dalmış giderken, sağ tarafımızdaki ara sokakta siyah Range Rover arkasında duvara yaslanmış Furkan ve yakasından tutan Ayaz'ı gördüm. Hatice de benimle birlikte durmuş, orayı izliyordu. Ne dediklerini pek anlayamıyordum, Furkan'ın yanına gitmek istiyordum ama Ayaz'dan korktuğum için

gidemiyordum. Oraya doğru biraz yaklaştım ve yavaş yavaş ne dediklerini duymaya başladım. Furkan, Ayaz'ı ittirmeye çalışırken bağırıyordu.

“Sana mı soracağım lan kiminle konuşup konuşmayacağı!” dedi.

“Bana soracaksın lan! O kızla ilgili her şeyi bana soracaksın. O benim,” dedi.

Kimden bahsettiklerini anlamamıştım. Ama aralarına da girmeyecektim. Tam arkamı dönmüş giderken, Hatice'nin ayağına takılıp yere düştüm. Düşerken bağırıyordum da. Benimle birlikte Hatice de bağıracağı için sesimizi duymuşlardı. İkisi de bizim yanımıza geldiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Zaten yere düşmenin ve onları dinlemenin verdiği utanç da vardı üzerimde. İkisinin de yüzlerine bakamıyordum. Ayaz beni görünce sessizce küfür mırıldandı: “Siktir...” Bana doğru geldi. Kolumdan tutup yukarı kaldırdığında yüzüne bakamayıp boynuna baktığım için orada beliren damarını gördüm. Sinirlenmişti ama bu sinirini neden bana gösterdiğini anlamıyordum. Ayağa kalktığımda Hatice yanıma gelip koluma girdi ve beni Ayaz'ın kollarının arasından çekmeye çalıştı. Ama Ayaz'ın güçlü kollarından çekemedi beni. Başımı yere eğmişim ve onlara bakamıyordum. Çünkü onları dinlediğimi anlamışlardı. Hayatım boyunca hiç kızarmadım ama o anda kızardığıma emindim. Hem de Ayaz'ın kokusunu bu kadar yakından solurken. Bir anda aklım başıma geldi. O anda ben Ayaz'ın kollarının arasındaydım ve başım göğsündeydi. Ayrıca Hatice beni çekmeye çalışıyordu. Kendime gelip ellerimi Ayaz'ın göğsüne koydum ve ittirmeye çalıştım. Ama bir milim bile kıpırdamamıştı. Furkan bu çabalarımı görüp Ayaz'a bağırırmaya başladı.